

Stația de salvare

Mântuitorul și Domnul nostru a spus o pildă prin care a vrut să-și învețe ucenicii să lucreze cu toată puterea și pasiunea în viața aceasta, potrivit cu chemarea fiecăruia și le-a făgăduit că vor fi răsplătiți din plin în Împărăția lui Dumnezeu. Din pilda talanților, rezultă că unii au înțeles ce au de făcut și va fi ferice de ei, dar unul (oricum problema mântuirii și a răsplătirii este individuală), a fost inactiv, fapt pentru care a fost dat afară, în întuneric și pierzare veșnică, căci vinovăția lui era complexă (Matei 25:14-30). Motivele lipsei de slujire cu devotament sunt diferite. Astfel, unii nu slujesc lui Dumnezeu pentru că slujesc lui Mamona și lăcomia de avere le consumă toată energia, alții nu slujesc lui Dumnezeu și semenilor lor, pentru că nu au înțeles ce înseamnă a sluji, a fi rob, așa cum rezultă din cele relatate în continuare.

Pe o coastă foarte periculoasă, unde adesea vapoarele eșuau, se afla o mică stație de salvare. Clădirea nu era mai mare decât o colibă, iar cei ce lucrau acolo aveau doar o barcă, dar erau dedicați muncii lor și supravegheau permanent marea. Fără să se gândească la ei înșiși, aceștia ieșeau în larg zi de zi, noapte de noapte, căutându-i pe cei pierduți. Unii dintre cei salvați și mulți alții dintre cei ce locuiau în împrejurimi au dorit să participe la munca de salvare, dăruind din timpul lor, din banii lor și chiar participând efectiv la muncă. Astfel au fost cumpărate bărci noi și noi echipe au fost pregătite. Stația de salvare se dezvolta. Unii dintre acești noi membri ai stației de salvare au ajuns să fie nemulțumiți de echiparea clădirii. Ei au considerat că locul trebuie să fie mai confortabil pentru cei salvați. Au înlocuit vechile paturi cu unele noi, mai bune, au adus mobilă nouă și au echipat noua clădire. Acum stația de salvare a ajuns un loc agreabil pentru membrii ei, au decorat-o frumos și o foloseau ca pe un club. Tot mai puțini membri erau interesați de munca de salvare pe mare, așa că au angajat echipe care să facă treaba. Decorațiunile interioare erau toate tipice pentru o stație de salvare, iar în mijloc au păstrat o barcă veche, unde avea loc inițierea noilor membri ai clubului.

În acest timp, s-a întâmplat o mare catastrofă pe mare. Un vas mare a naufragiat, iar echipele angajate au adus la stație o mulțime de oameni uzi, înghețați, pe jumătate înecați, murdari și bolnavi. Frumosul club era acum un haos. Imediat, comitetul proprietarilor a angajat pe cineva să construiască niște dușuri afară, unde victimele naufragiilor să fie spălate înainte să fie aduse în club. La următoarea întâlnire a apărut o sciziune între membrii clubului. Majoritatea membrilor doreau să oprească activitățile de salvare ale clubului, deoarece erau neplăcute pentru viața socială normală a clubului. Un mic număr de membri au insistat asupra scopului inițial al clubului și a faptului că datorită lor era de a salva oameni de la înec. Totuși, aceștia din urmă au fost învinși la vot, de aceea li s-a spus să-și construiască o altă stație de salvare dacă vor să salveze vieți. Asta au și făcut. Pe măsură ce au trecut anii, noua stație a experimentat aceleași schimbări ca și prima stație. A evoluat și s-a transformat într-un alt club, dar totuși s-a format o altă stație de salvare, mică de tot. Istoria a continuat să se repete de la sine, iar dacă vizitezi astăzi acea coastă vei găsi o mulțime de cluburi pe plaja mării. Naufragiile sunt foarte frecvente în acea zonă și majoritatea celor ce naufragiază mor înecați. Vestea bună este că se mai găsesc oameni care să înființeze alte stații de salvare.

Ca și ucenici ai lui Cristos, sarcina noastră primară este să facem alți ucenici (Matei 28:19). Cu alte cuvinte, trebuie să mergem și să salvăm vieți. Din nefericire, uneori uităm scopul nostru și ne transformăm (biserica) într-o instituție confortabilă, unde ne petrecem timpul liber. Misiunea noastră ca slujitori ai lui Hristos nu este doar să facem o săptămână de evanghelizare la începutul anului, după care să cununăm și să îngropăm, ocazii în care participă (inactiv) toți membrii adunării. Scopul nostru este „desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire” (Efeseni 4:12). Istoria însă este martoră că lucrarea sfântă trebuie să fie o mișcare, „niște pietre vii ... o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceși jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2:5). Unele mișcări au devenit organizații statice, fără viață, unde tradiția și secularismul s-au instaurat în detrimentul misiunii sacre a Adunării lui Hristos. El a format un organism (viu), cu Cap și organe vitale ce compun un trup întreg, plin de viață și în creștere, a cărui perspectivă de odihnă și fericire este abia după a doua venire.

Pastor IOSIF ANCA

Așa cum porumbeii...

Așa cum porumbeii se avântă
În stoluri mii, spre porumbarul lor,
Așa ne-om aduna în cer, la Nuntă,
Unde n-or fi nici lacrimi și nici dor!

Cu bucuria cerului deplină,
Purtând Pecetea Celui Veșnic Viu,
Cu candelile pline de Lumină,
Noi vom străbate cerul străveziu!

Cum trâmbița răsună cu putere
Ca să-i adune pe viteji la luptă,
Așa ne v-aduna de prin unghere
Arhanghelul, cu trâmbița Lui Sfântă!

Cu bucuria florii ce-și deschide
Petalele-i, când Soarele-o privește,
De-acest pământ la fel ne vom desprinde
Cu bucurie! Hristos Împărătește!

O! Vino clipă sfântă-a bucuriei,
Căci lupta pe pământ se va-ncheia
Când fi-vom strânși pe plaiul Veșniciei
O! Vino Mire... Vino și ne ia!

DANIELA BANIȚĂ

Cugetări despre SLUJIRE

„Slujiți Domnului cu bucurie.”

(Psalmul 100.2)

„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.”

(Ioan 9.4)

„Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.”

(1 Corinteni 3.9)

„Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.”

(Rom. 12.1)

„Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.”

(2 Tim. 4.5)

A nu se îngriji cineva de mântuirea celorlalți oameni nu este un păcat mic, ci aceasta merită o pedeapsă aspră, cum s-a întâmplat cu robul din Evanghelie care a îngropat talantul.

(Ioan Gură de Aur)

Cine stă în slujba Domnului și se ține de ea trup și suflet, acela află împotrivire, patimi ascunse și lanțuri nevăzute.

(Macarie cel Mare)